ALL THE GUTS AND GUSTO OF THE WEST...as it really was!

ClassicFlix

Tennessee's Partner

John Payne Ronald Reagan Rhonda Fleming Coleen Gray

BRET HARTE

„ASOCIATUL LUI TENNESSEE”

Tennessee's Partner

A Western short story

Nu cred că am ştiut vreodată care era numele lui adevărat, dar aceasta nu ne încurca relaţiile noastre sociale, căci prin 1854 in Sandy Bar mai toţi bărbaţii

erau războtezaţi. Cîteodată, poreclele li se trăgeau dintr-o particularitate a veşmintelor, ca în cazul lui „Jack Dimie”, sau din vreun obicei ciudat, ca in cazul lui „Bill Praf de Copt”, numit astfel datorită cantităţii mari din acel produs chimic pe care-l punea in pîinea de toate zilele, sau unei confuzii nefericite, ca în cazul „Piratului de Fier”, bărbat blajin şi inofensiv care îşi cîştigase porecla înfricoşătoare din pricina pronunţării greşite a termenului „pirită de fier”. Se prea poate foarte bine ca aceste porecle să fi constituit începutul unor blazoane, dar mă văd silit să constat că, pe vremea aceea, numele adevărat al fiecăruia se temeinicea doar pe propria sa declaraţie.

— Te-o fi chemînd Clifford, ai ? l-a întrebat cu un dispreţ nespus Boston pe un sfios nou-venit. Iadu-i plin de Clifforzi de-ăştia !

Apoi l-a prezentat pe acel nefericit, al cărui nume adevărat era, din întîmplare, Clifford, drept „Charley Gaiţă” — o inspiraţie de moment lipsită de strălucire ; şi aşa i-a rămas numele !

Dar să ne întoarcem la oile noastre : pe „Asociatul lui Tennessee” nu l-am cunoscut nicicînd sub alt nume decît acest titlu dependent; că trăise vreodată şi ca o fiinţă de sine stătătoare, distinctă, e ceva ce am aflat mai tîrziu.

Se pare că în 1853, omul a plecat din Poker Fiat spre San Francisco, cu gînd să-şi ia o nevastă. N-a ajuns mai departe de Stockton. Acolo s-a simţit atras de o tînără chelnăriţa de la hotelul unde trăsese într-o dimineaţă, i-a şoptit fetei ceva care i-a adus pe faţă un zîmbet în nici un caz răuvoitor, a făcut-o să răstoarne cochet un

taler cu pîine prăjită peste faţa lui serioasă şi simplă, îndreptată-n sus, spre ea, şi s-o şteargă apoi la bucătărie. Omul a urmat-o, dar peste câteva minute s-a ivit iar, acoperit de mai multa pîine prăjită. După o săptămînă s-a cununat la ofiţerul stării civile şi s-au întors în Poker Fiat. Îmi dau seama că acest episod ar putea fi zugrăvit cu mai mult avînt, dar eu prefer să-l povestesc aşa cum se obişnuia prin ripele şi barurile din Sandy Bar, unde toate simţămintele erau colorate de un umor neîndurător.

Despre fericirea lor conjugală se ştie doar puţin, poate din pricină că Tennessee,care locuia pe-atunci impeuna cu asociatul sau, a profitat de ocazie si i-a soptit intr-o zi tinerei neveste ceva pe cont propriu, la care femeia a zimbit, pare-se, nu rauvoitor si, sfioasa, a sters-o... de data asta pina la Marysville, unde a urmat-o si Tennessee şi unde s-au gospodărit fără ajutorul vreunui ofiţer de stare civilă. „Asociatul lui Tennessee" a suferit pierderea nevestei simplu şi rezervat cum îi era firea. Dar spre uimirea tuturor, cînd într-o zi Tennessee s-a întors din Marysville, fără soţia asociatului său — deoarece ea zîmbise şi o ştersese cu altul — „Asociatul lui Tennessee" a fost primul care să-i strîngă mina şi să-l primească prieteneşte. Oamenii strînşi buluc în canion ca să-i vadă împuşcîndu-se au fost, fireşte, indignaţi. Indignarea lor ar fi putut luneca în zeflemea dacă n-ar fi fost o anume căutătură în ochii „Asociatului lui Tennessee, care dovedea că omul nu ştie de glumă. De fapt, el avea o fire închisă, cu o înclinare nedezminţită spre latura practică, lucru neplăcut în cazuri delicate.

În acelaşi timp s-a pornit în Sandy Bar un curent potrivnic lui Tennessee. Se ştia că era cartofor : şi se bănuia că era şi tîlhar. Aceste bănuieli cădeau, de asemenea, şi asupra „Asociatului lui Tennessee" ; intimitatea dintre ei, chiar după întâmplarea mai sus pomenită, nu putea găsi altă explicaţie decît în ipoteza unei cîrdăşii la rele, pînă la urmă, vinovăţia lui Tennessee a fost dată în vileag. Într-o zi, el a ajuns din spate pe un străin aflat în drum spre Red Dog. Străinul a povestit după aceea cum Tennessee îi înveselise drumul cu anecdote şi amintiri interesante, dar îşi încheiase pe neaşteptate întrevederea cu aceste vorbe :

— Şi-acum, tinere, nu te supăra că-ţi cer cuţitul, şi pistoalele şi banii... Vezi, armele te-ar putea băga în încurcătură la Red Dog, iar banii-s ispită pentru cei cu apucături proaste ! Parc-ai zis că stai la San Francisco... O să vin să te văd !

E locul să spunem că Tennessee avea şi sclipiri de umor, pe care nici îndeletnicirea lui nu le putea înăbuşi pe deplin.

Isprava asta a fost cea din urmă. Red Dog şi Sandy Bar şi-au dat mina împotriva tîlharului pe drumul mare. Tennessee a fost hăituit aproape la fel ca şi prototipul său, moş Martin. Cînd a simţit că laţul se strînge, a dat buzna în Sandy Bar, golindu-şi pistolul în mulţimea adunată în faţa salonului Arcadelor, şi-apoi p-aci ţi-e drumul, spre canionul Grizzly ; cînd s-ajungă însă acolo, a fost oprit de un omuleţ, călare pe un cal sur. Bărbaţii s-au privit tăcuţi o clipă... Amîndoi neînfricaţi, amîndoi cu sînge rece, stăpîni pe ei ; şi amîndoi tipuri

ale unei civilizaţii care, în secolul al sapte-sprezecelea, i-ar fi putut numi viteji, dar care în al nouăsprezecelea nu le dădea decît epitetul de aventurieri !

— Ce-ai acolo?... Spune!... a întrebat Tennessee, liniştit.

— Doi valeţi şi-un as, a răspuns străinul, la fel de liniştit, scoţind două pistoale şi un şiş.

— Ai luat potu', i-a întors vorba Tennessee. Şi cu aceste cuvinte din arsenalul cartoforilor,şi-a zvîrlit cit colo pistolul, acum zadarnic, şi a pornit îndărăt, călare, cu cel ce-i venise de hac.

....

Eră o noapte caldă. Adierea răcoroasă caro se stîrnea de obicei la apusul soarelui, dindărătul crestelor muntoase, nu se simţea în seara aceea în Sandy Bar. Micul canion se înăbuşea în miresmele răşinilor încinse, iar cioturile cărate de torente putrezeau răspîndind miasme fetide. Frămîntarea din timpul zilei şi patimile dezlănţuite nu se potoliseră încă în aşezare. Pe malul rîuluî jucau neîncetat lumini, fără vreo oglindire de răspuns în apa miloasă. Ferestrele clădirii unde se ţinea judecata străluceau de-ţi luau ochii pe fundalul negru al pinilor şi, prin geamurile fără perdele, orice gură-cască putea vedea de afară siluetele celor care hotărau chiar atunci soarta lui Tennessee. Şi deasupra tuturor se înălţa Sierra, încrustată în firmamentul întunecat, depărtată şi rece, încununată cu stele şi mai depărtate, şi mai reci încă.

Judecata lui Tennessee se desfăşura cît se poate de corect, cu un judecător şi nişte juraţi oarecum conştienţi de obligaţia de a justifica prin verdictul lor lipsa de legalitate a arestării şi acuzării. Legea din Sandy Bar era implacabilă, dar nu răzbunătoare. Emoţia şi interesul stirnite de vînătoare se sfîrşiseră : odată ce Tennessee se afla în mîinile lor, oamenii erau dispuşi să asculte răbădători orice fel de apărare, deşi ştiau dinainte că nu va ajuta la nimic. Nemaiavînd în minte nici o îndoială, voiau să acorde prizonierului favoarea de a beneficia de vreuna, dacă ar mai fi putut exista, întemeindu-se pe ideea că acuzatul trebuie — din principiu — spînzurat, ei îi dăruiau mai multă îngăduinţă în apărare decît părea să ceară în-drăzneala-i nesăbuită. Judecătorul se arăta mai îngrijorat decît prizonierul care, cu un aer nepăsător, simţea limpede o necruţătoare bucurie pentru răspunderea ce le-o crease.

— Eu nu merg în partida voastră, fusese răspunsul său neschimbat şi mucalit la toate întrebările puse.

Judecătorul — de fapt, cel care-l şi prinsese — simţi o clipă regretul vag că nu-l impuşcase pe loc în dimineaţa aceea, dar îşi înnăbuşi îndată această slăbiciune omenească, nedemnă de un spirit nepărtinitor. Cu toate astea, cînd s-a auzit o bătaie în uşă şi li s-a spus că „Asociatul lui Tennessee” a venit pentru arestat, l-au introdus fără zăbavă. Membrii mai tineri ai completului de judecată, cărora procedura începuse să li se para plicticos de încordată, l-au primit cu o senzaţie de uşurare.

Omul n-avea, desigur o înfăţişare prea impunătoare. Scund şi îndesat, cu faţa pătrată, ars de -soare şi roşu, ca para focului, purtînd un tricou şleampăt, marinăresc şi pantaloni vărgaţi, împroşcaţi cu o clisă roşcată — aspectul său ar fi părut ciudat în orice împrejurare, dar acolo era chiar ridicol. Pe cînd se frîngea din şale ca să lase jos, pe podea, o traistă grea, s-a putut vedea că peticele cu care erau cîrpiţi pantalonii şi care purtau frînturi de mărci şi inscripţii fuseseră sorocite la început unei îmbrăcăminţi mai puţin ambiţioase. Totuşi, a înaintat plin de gravitate şi, după ce a strîns mina fiecăruia din încăpere cu o cordialitate silită, şi-a şters faţa serioasă şi nedumerită cu o basma cu buline, de o culoare ceva mai deschisă decît obrazul, şi-a rezemat mina vînjoasă de masă, ca să se îmbărbăteze, şi a vorbit judecătorului astfel :

— Uite, tocma' treceam p-acilea, a început el ca un fel de scuză, şi zic... ia, hai sa intru, să văd ce-i cu Tennessee ăla, asociau’ meu... Da? fierbinte noapte !... Eu, unu', nu mi-aduc aminte d-aşa vreme p-acilea...

S-a oprit o clipă, dar cum nimeni n-a mai adăugat vreo altă remarcă asupra vremii, a pus iar mina pe basma şi vreme de cîteva minute şi-a tot şters sîrguincios obrazul.

— Dumneata ai ceva de spus în privinţa arestatului ? a rostit, în sfirşit, judecătorul.

— Păi asta-i, a răspuns „Asociatul lui Tennessee” respirînd uşurat. Venii acilea tocmai pentru că sînt asociatu lui, că io-l cunosc de vreo patru ani, şi-aşa, şi-aşa... şi beat, şi treaz, şi la bine şi la rău... Felu’ lui nu-i totdeauna şi felu' meu ; da' nu-i nici o hachiţă în

băiatu’ ăsta şi nu-i trăsnaie să fi făcut-o, ca să n-o ştiu si eu.. Şi 'neata-mi zici mie... zici... aşa, ca-n secret... ca de la bărbat la bărbat : „Ce poate să ştie un om de asociaţii' lui ? ”...

— Asta-i tot ce ai de spus ? a întrebat nerăbdător judecătorul, simţind, parcă, un val primejdios de umor şi simpatie care începea să-i îmblinzească pe juraţi.

— Păi, zău aşa, a urmat „Asociatul lui Tennessee”. Cum să zic io ceva contra lui ?... Şi-acu', care-i căzu' ? ... Tennessee ăsta are nevoie dă bani, mare nevoie, şi nu vrea să ceară de la vechiu' lui asociat! Aşa-a... Şi ce s-apucă Tennessee să facă ?... Se ia dup-un străin şi-l agaţă... Şi 'nea-voastră vă luarăţi după el şi-l agăţarăţi ; car'va-săzică, asta aşa-i !... Şi te-ntreb pe 'neata, că eşti om luminat la minte, şi pe 'neavoastră, domnilor, pe toţi, că sînteţi oameni luminaţi la minte, dacă nu-i aşa ? !...

— Inculpat, a spus judecătorul tăindu-i vorba, vrei să-l întrebi ceva pe omul ăsta ?

— Nu ! nu !... s-a repezit „Asociatul lui Tennessee”. Acu’eu joc de unu' singur... Ca să v-o spun, la o adică, ce-i : Tennessee ăsta s-a dat urît de tot la un străin şi la aşezarea d-acilea... Ş-acu, cum s-o scoatem la capăt ?... Unii or să zică una, alţii alta. Iac-acilea una mie şapte sute de dolari în aur brut şi un ceas... ăsta-i tot avu-tu' meu... să fim chit!...

Şi mai înainte ca cineva să-l fi putut împiedica, omul îşi şi deşertase desaga pe masă.

Cîteva clipe, viaţa i-a fost în pericol. Vreo doi bărbaţi au sărit în picioare, cîteva mîini au bîjbîit după arme, iar sugestia de „a-l zvîrli pe fereastră afară” a fost

înlăturată numai printr-un gest al judecătorului. Tennessee rîdea. Iar „Asociatul lui Tennessee”, inconştient pare-se de zarva iscată, profita de ocazie ca să-şi şteargă iar faţa cu basmaua.

Cînd zarva s-a mai potolit şi l-au putut face să înţeleagă, după multă vorbă şi explicaţii, că fapta lui Tennessee nu se putea răscumpăra cu bani, obrazul omului s-a făcut şi mai stacojiu, căutătura şi mai gravă ; cei care erau mai aproape de el au băgat de seamă că mîna-i greoaie tremura uşor pe masă. S-a codit o clipă înainte de a-şi pune aurul îndărăt în desagă, ca şi cînd n-ar fi înţeles încă înaltul simţ de dreptate care-i însufleţea pe judecători, frămîntat, se pare, de gîndul că nu oferise îndeajuns. Apoi s-a întors către judecător şi, înclinîndu-se în faţa juraţilor, a spus :

— Păi, văd că acilea-î partida 'mneavoastră, pe care o jucaţi fără asociatu’ meu !

Era gata să se retragă, cînd judecătorul l-a chemat înapoi :

— Dacă ai ceva de spus lui Tennessee, mai bine spune-i acum !

Şi, pentru prima oară în seara aceea, privirile inculpatului şi ale ciudatului său apărător s-au întîlnit. Tennessee a zîmbit cu dinţii lui albi, mărturisind :

— M-ai făcut marţ, bătrîne ! şi i-a întins mina. „Asociatul lui Tennessee” i-a strîns-o in mîinile lui şi i-a răspuns :

— Ia, intrai şi eu, că tocmai treceam p-acilea şi zic să văd cum mai merge treaba...

Apoi mîna i-a căzut moale şi, adăugind că era „o noapte caldă”, şi-a şters din nou faţa cu basmaua şi, fără alt cuvînt, s-a retras.

Cei doi bărbaţi, nu s-au mai întîlnit niciodată în viată. Fiindcă insulta fără seamăn de a fi oferit mită judecătorului — care, fie că ar fi fost bigot, îngust la minte, sau pur şi simplu un om slab, era cel puţin incoruptibil — a întărit în mintea lui o hotărîre de neclintit cu privire la destinul lui Tennessee ; aşa că în zorii zilei, omul a fost dus sub pază grea să-şi primească soarta sus, pe coama dealului Marley.

Cum a primit-o ce sînge rece, a arătat cum a refuzat să spună vreun cuvînt, cît de desăvirşită a fost organizarea ceremoniei — toate s-au publicat la timp în ziarul *Red Dog Clarion*, drept pildă pentru viitorii răufăcători, adăugîndu-se şi un avertisment moral din partea redactorului respectiv, care a fost de faţă şi a cărui engleză viguroasă o recomand călduros cititorului.

Despre frumuseţea acelei dimineţi de vară, despre binecuvîntata blindeţe a pămîntului, văzduhului şi cerului, despre viaţa ce se trezea în pădurile şi pe dealurile slobode, despre împrospătarea exuberantă şi plină de făgăduieli a întregii firi şi, mai presus de toate, despre nesfîrşita seninătate care vibra peste tot, nu s-a scris însă nimic, deoarece nu intra în lecţia de morală obştească. Şi totuşi, cînd fapta smintită şi neghioabă a fost împlinită, şi o viaţă, cu toate posibilităţile şi răspunderile ei, a părăsit lucrul acela jalnic care se bălăbănea între cer şi pămînt, păsările cîntau, florile înfloreau şi soarele strălucea vesel ca şi

mai înainte ; şi poate că ziarul *Red Dog Clarion* avea dreptate.

„Asociatul lui Tennessee” nu se afla printre cei din jurul copacului fatal. Dar cînd oamenii au dat să se-mprăştie, au văzut o ciudată apariţie, materializată într-un cărucior tras de un măgar, aşteptînd nemişcat la marginea drumului. Cînd s-au apropiat, au recunoscut pe bătrîna Jinny şi căruciorul cu două roate al „Asociatului lui Tennessee”, cu care căra glodul de pe concesiunea lui ; iar la cîţiva paşi mai încolo, sub un copac, era chiar proprietarul echipajului, ştergîndu-şi sudoarea de pe faţa-i lucioasă. Drept răspuns la o întrebare, omul a spus că venise după trupul „răposatului”, şi a adăugat : „dacă nu e cu supărare”. Nu... el nu se grăbea... Putea s-aştepte... În ziua aceea nu avea de lucru ; şi cînd domnii or să fie gata cu răposatul, o să-l ia de-acolo.

— De-i careva acilea, a adăugat în felul lui simplu şi grav, care-ar dori să vină la înmormîntare, n-are decît...

Poate că din simţul umorului, de care am pomenit ca fiind o trăsătură caracteristică în Sandy Bar, poate că din ceva mai mult decît atît, dar două treimi din gură-cască au primit pe loc invitaţia.

La amiază, trupul lui Tennessee a fost dat pe mîinile prietenului său. Cînd căruciorul a tras lîngă copacul fatal, am băgat de seamă că înăuntru era o ladă butucănoasă, lunguiaţă, — aşa cum se arăta, un fel de raclă — pe jumătate plină cu coajă şi cetină de pin. Căruţa mai era împodobită cu mlădiţe de salcie şi flori de castan sălbatic. După ce trupul a fost aşezat în

ladă, „Asociatul lui Tennessee” a întins pe deasupra o bucată de pînză smolită, şî urcîndu-se domol pe scăunelul îngust din faţă, şi-a pus picioarele pe hulube şi a mînat măgaruşa înainte. Echipajul se mişca încet, cu acel pas molcom pe care-l avea Jinny chiar în împrejurări mai puţin solemne. Oamenii — pe jumătate din curiozitate, pe jumătate de haz, dar binevoitori cu toţii — umblau cu paşi mari pe lîngă căruţă ; unii mai înainte, alţii ceva mai în urma catafalcului improvizat. Dar fie din pricina drumului ce se îngusta, sau a unui simţ de bună-cuviinţă, în vreme ce căruciorul se tot ducea, ceilalţi s-au rînduit în urmă perechi-perechi, urmînd la pas şi dînd astfel impresia unei adevărate procesiuni. Jack Folinsbee, care la început se făcuse că suflă pe muteşte un marş funebru într-un trombon imaginar, s-a lăsat păgubaş văzînd lipsa de preţuire şi înţelegere din partea asistenţei şi neavînd, poate, nici capacitatea adevăratului umorist de a se mulţumi cu propriul său haz.

Drumul ducea prin canionul Grizzly — la vremea aceea înveşmîntat în falduri cernite şi sumbre. Copacii roşietici adăstau în şir de-a lungul drumului, îngropîndu-şi tălpile în pămîntul roşu şi scuturînd din crengile plecate binecuvîntarea lor pagină peste catafalcul în trecere. Un iepure trîndav s-a ridicat dirdîind în ferigile de lîngă drum, în vreme ce cortegiul trecea. Veveriţele s-au grăbit să urce, ca să vadă mai bine, pe ramuri mai înalte, iar gaiţe albastre şi-au întins aripile şi au pornit fîlfîind. În frunte, ca nişte soli, pînă ce au ajuns la marginile aşezării Sandy Bar şi la coliba singuratică a „Asociatului lui Tennessee”.

Chiar în împrejurări mai fericite, locul n-ar fi fost prea îmbietor. Priveliştea lipsită de orice pitoresc, locurile grosolane şi serbede, obişnuitele obiecte din jurul cabanei unui miner californian — toate se strînseseră acolo. Şi pe deasupra, te izbea hidoşenia paraginei. La câţiva paşi era o îngrăditură rudimentară care, pe timpul puţinelor zile de fericire matrimonială a „Asociatului lui Tennessee”, adăpostea o grădiniţă, năpădită acum de ferigi. Cînd ne-am apropiat, mare ne-a fost mirarea să vedem că ceea ce luasem drept o nouă încercare de plantaţie erau bulgări de pămînt lîngă o groapa proaspăt săpată.

Căruciorul s-a oprit în faţa îngrăditurii şi, refuzînd orice ajutor, cu aerul acela de firească independenţă pe care-l avusese tot timpul, „Asociatul lui Tennessee” a ridicat coşciugul butucănos în spinare şi l-a aşezat singur în groapa puţin adîncă. A bătut apoi în cuie se îndura care slujea drept capac şi, suindu-se pe grămăjoara de pămînt de lingă groapă, şi-a scos pălăria şi şi-a şters încet faţa cu basmaua. Ceilalţi au înţeles că asta însemna pregătirea unei cuvîntări ; s-au aşezat pe un ciot de arbore, care pe un bolovan şi au aşteptat.

— Cînd un om, a început rar „Asociatul lui Tennessee” , cînd un om a alergat de capu’ lui toată ziulica, p-ormă ce trebuie să facă ?... Să vină acasă... Şi dacă nu e-n stare să vină acasă, ce poate să facă ăl mai bun preten al lui ?... Să-l aducă el acasă... Şi uite că Tennessee ăsta a alergat de capu' lui şi noi îl strîngem de pe drumuri şi-l aducem acasă... S-a oprit, a ridicat de jos o bucăţică de cuarţ, a frecat-o gînditor

de mînecă şi a urmat : Păi nu-i întîia oară că l-am luat în spinare, cum văzurăţi că făcui acu'… Nu-i întîia oară că l-am adus aci-n bordei cînd nu se putea ţine pe picioare... Nu-i întîia oară cînd Jinny şi cu mine l-am aşteptat colea pă deal… L-am cules şi dus acasă, cînd nu putea scoate o vorbă şi nici nu mă recunoştea… Ş-acu-i ultima oară… S-a oprit, şi-a frecat pietricica uşurel de mînecă : Vedeţi, asta-i tare greu pentru pretenu' lui… Ş-acu', domnilor, a adăugat el deodată luînd în mînă lopata cu coada lungă, înmormîntarea-i gata… Mulţumesc şi vă mulţumeşte şi Tennessee pentru osteneală !...

N-a vrut să primească nici un ajutor şi a început să arunce pămînt în groapă, cu spatele întors spre oameni, care, după cîteva clipe de codeală, s-au depărtat încet-încet... Pe cînd treceau de muchea scundă ce ascundea vederii aşezarea, cîţiva au privit înapoi şi li s-a părut că-l zăresc pe „Asociatul lui Tennessee", cu lucrul sfirşit, stând jos pe mormînt, cu lopăta între genunchi şi faţa îngropată în basmaua-i roşie… Alţii au spus însă că, de la asemenea depărtare, nu era chip să poţi deosebi faţa de basma…

Aşa că punctul acesta a rămas nelămurit.

……………………………………………………………………………………………

În fierberea ce-a urmat acelei zile înfrigurate, „Asociatul lui Tennessee" n-a fost uitat. Investigaţii tainice l-au absolvit de orice complicitate cu vina adusă lui Tennessee, dar a rămas o bănuială în privinţa sănătăţii lui. Cei din Sandy Bar îsi făceau o datorie din

a-l vizita si a-l copleşi cu tot felul de propuneri nepotrivite, dar pline de gînduri bune. Din ziua aceea însă, sănătatea lui de fier si puterea-i fără seamăn au început să scadă văzînd cu ochii; iar cînd s-au pornit ploile şi au început să încolţească firicele de iarbă în movilita bolovănoasă de deasupra mormîntului. „Asociatul lui Tennessee”- a căzut la pat.

Într-o noapte, cînd pinii din jurul colibei se legănau bătuţi de furtună şi îşi treceau degetele subţiri peste acoperişul cabanei, cînd mugetul şi mînia rîului învolburat se auzeau în vale pînă departe, el a ridicat capul de pe perne şi a şoptit :

— E timpul să mă duc după Tennessee ; trebuie s-o-nham pe Jinny ! Şi ar fi coborît din pat, de n-ar fi fost împiedicat de cel care-l veghea. A încercat să lupte, apoi s-a lăsat în voia închipuirii lui stranii : Ei, acu' ia-o-ncet. Jinny... ia-o-ncet, mă fată !... Ce întuneric e !... Ţine bine poteca... şi uită-te şi după el, mă fată... Uneori, ştii, cînd e beat mort, dă cu nasu-n şosea... Ţine-o drept către pinul din vîrfu' dealului... Colo... îţi spun eu... Uite, el e... vine şi el încoa'... singur-singurel. E treaz şi e vesel la faţă... Tennessee... Pretene !...

Şi aşa.... s-au întâlnit.

În româneşte de
TICU ARHIP